

TYPISCH LIMBURG

Door Guus Urlings

't Limburgs kwarteerke,
dat is een sjtuk van ós kultoer.
't Limburgs kwarteerke,
hant vier d'r tied, hant zie de oer.
't Limburgs kwarteerke,
Dat kriet me ós neet aafgelièrd.
't Limburgs kwarteerke,
Zoeë weëd i Limburg 't leëve ge-
vièrd.

Het Limburgs kwartiertje. Het is legendarisch. Maar is het typisch Limburgs? Paul Münstermann en Leo Keularts, samen het Heerleense carnavalsduo Paul & Leo, beantwoorden die vraag met een volmondig 'ja', neem ik aan. Anders hadden ze 't Limburgs kwarteerke niet gekozen als onderwerp voor het liedje - bovenstaande tekst is het refrain - waarmee ze gisteravond in Venray in de finale van het Limburgs Vastelaovesleedjes Konkoeer stonden. Of ze gewonnen hebben, leest u elders in deze krant. Daar gaat het nu even niet om. Wat mij intrigeert is de vraag in hoeverre teksten van Limburgse tekstdichters, speciaal geschreven voor de Limburgse vastelaovend, iets verraden van wat wij zelf

Wat is nou typisch Limburgs? Volgens niet-Limburgers heel veel, volgens de Limburgers zelf nog veel meer. Verkeerd? Zinnen in de marge van 't Limburgs kwarteerke

'typisch Limburgs' vinden. Het Limburgs kwartiertje. Het bestaat. Dat is een ervaringsgegeven. Na bijna een kwart eeuw beroepshalve vergaderbijeenkomsten, congressen en symposia bezoeken, durf ik mijn hand voor in het vuur steken. Niet dat buiten Limburg alles op tijd begint, maar binnen Limburg begint veel meer te laat. Niet-Limburgers hebben daar, valt mij telkens weer op, wat gemengde gevoelens bij. Een gloeiende hekel aan gebrek aan stiptheid (volge sommigen een symptoom van algemene laksheid) strijdt om voorrang met lichte jaloezie ten opzichte van mensen die zich (schijnbaar) zonder al te veel gewetensproblemen aan de kloet van de klok onttrekken.

Wat mörge mót gebure, moeët gisterere veëdig zieë.
I Limburg hat ee sjtundje toch ee kwarteerke mieë.

Het dilemma (met dank aan Paul & Leo) samengevat in twee zinnen.
De Limburgers zelf? Die koketteren graag, en vaak tegen beter weten in, met hun wat losser benadering van het begrip 'tijd', als zijnde passend bij on-

geen vanzelfsprekend. Die doet het altijd. In 1978 schreven Arnold Wassen en Jan Theelen namens Reuver *De zaachte gee* al naar de winst van het Vastelaovesleedjes Konkoeer, en sindsdien ontbreekt ze maar zelden op het appel. *Met ós zaachte gee, zien gee en weej d'r beej*, zingen Thei & Marrij (met dank aan tekstdichter Wiel Hermans). Waar zijn we dan bij? Bij de *ierste, de beste, Limburgs glorie ein veur ein*. Want

tride weej van deef zien en
daa, 't be weej 'ebone
had dat mischeien
man want 't was
an eigen
nke alle 3
e midden
geef x
se eigenschap is, *bryslan toppe*
en *Hollan yn'e grappe*, zeggen ze
in het noorden. In mijn (briggel)
schrooman
der zich fl
te de li
De daa in
typisch Limbu
die niet
Verd' Limbu
ses in
m
pietrot zand en zingen, sjan
en en springen op. Algemeen
gangbare feestartikelen.
wereldwijd typisch Limburgs?
Zelfs het *Alaaf!* hebben we uit
het Rijnland geleend.
Moeten we daarmee zittent?
Er zijn provinciegenoten die
zich daar uren over kunnen
ensjele, die daarover tot
vervelens toe in discussie
kunnen blijven gaan. Dát zou
wel eens typisch Limburgs
kunnen zijn.